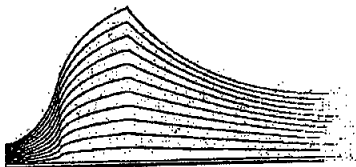

Kopie
Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2015 / 1605
Datum van uitspraak
22 oktober 2015
Rolnummer
2014/AB/628

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000293851-0001-0006-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

D

vertegenwoordigd door mr. DE KEERSMAECKER K. loco mr. BIESEMANS Bart, advocaat te
1700 DILBEEK, Ninoofsesteenweg 177-179,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVORZIENING, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. VAN OPDENBOSCH M. loco mr. SWENNEN Remi,
advocaat te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 12 mei 2014 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 7e
kamer (A.R. 78599/2004/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 19 juni 2014,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare
terrechtzitting van 1 oktober 2015, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar

ministerie een mondeling advies heeft gegeven, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer D, die in dienst was van zijn werkgever sinds 3 februari 1991, werd op 2 april 2004 ontslagen om dringende redenen. Het ontslagschrijven verwees naar "slagen, verwondingen en bedreigingen van de zaakvoerder". Naar aanleiding van deze feiten werd strafrechtelijk klacht neergelegd door de werkgever, maar deze werd zonder gevolg geklasseerd.

De heer D heeft zijn ontslag betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel. Bij vonnis van 8 oktober 2013 werd zijn vordering gedeeltelijk gegrond verklaard. Aan de heer C werd een verbrekingsvergoeding toegekend. De arbeidsrechtbank oordeelde dat de kennisgeving van de dringende reden geen voldoende precieze en nauwkeurige beschrijving van de dringende redenen, en van de omstandigheden ervan, inhield. De vordering van de heer D tot het bekomen van een vergoeding wegens willekeurig ontslag werd echter afgewezen. De arbeidsrechtbank oordeelde dat het ontslag in rechtstreeks verband kon gebracht worden met het gedrag van de heer D op zijn werk.

2.

Bij beslissing van 8 juni 2004 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening de heer C uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van 17 weken omdat hij ontslagen werd als redelijk gevolg van zijn foutieve houding.

Bij verzoekschrift van 29 juni 2004 heeft de heer D deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 12 mei 2014, ter kennis gebracht van de heer D op 20 mei 2014, heeft de arbeidsrechtbank de vordering als ongegrond afgewezen.

Bij verzoekschrift van 19 juni 2014 heeft de heer D hoger beroep aangetekend.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De heer D voert aan dat de bestreden beslissing gesteund werd op het feit dat hij op 2 april 2004 om dringende reden werd ontslagen door zijn werkgever omwille van slagen en verwondingen en bedreiging. Volgens de heer D zijn de ingeroepen feiten niet bewezen. De strafklacht van de werkgever werd zonder gevolg geklasseerd, en het strafdossier bevat geen objectieve elementen, die het bewijs zouden kunnen aanbrengen van de aangevoerde feiten. De heer E verwijst ook naar het feit dat, na het ontslag, onderhandelingen werden gevoerd tussen hem en zijn werkgever, waarbij zijn werkgever bereid was hem terug in dienst te nemen, voor zover hij afstand deed van iedere vordering met betrekking tot het eerste ontslag. Zulks illustreert, aldus de heer D dat de werkgever de feiten niet bijzonder zwaarwichtig gevonden heeft.

In ondergeschikte orde vraagt de heer D de sanctie te vervangen door een verwittiging, of deze minstens te herleiden.

2.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening wijst erop dat de arbeidsrechtbank het ontslag om dringende redenen alleen vernietigd heeft op een formele juridische grond, en geen uitspraak gedaan heeft over de feiten.

Hij verwijst verder naar hetzelfde vonnis dat oordeelt dat het ontslag niet willekeurig was, waarbij de rechtbank een aantal tekortkomingen van de heer D aan zijn arbeidsovereenkomst vaststelde. Uit het vonnis zou aldus volgen dat de heer D ontslagen werd wegens zijn eigen foutieve gedraging.

3.

Overeenkomstig artikel 51, § 1, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder genoemd het werkloosheidsbesluit), kan de werknemer, die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil, uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen. Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid, 2° van het werkloosheidsbesluit wordt onder werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer verstaan: "het ontslag dat het redelijk gevolg is van een foutieve houding van de werknemer". Overeenkomstig artikel 52 § 1, van het werkloosheidsbesluit kan de werkloze, die werkloos wordt ingevolge een ontslag in de zin van artikel 51 § 1, tweede lid, 2°, uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 26 weken.

Overeenkomstig artikel 53bis van het werkloosheidsbesluit kan de directeur zich beperken tot het geven van een verwittiging, of de maatregel gepaard laten gaan met een geheel of gedeeltelijk uitstel, indien binnen de twee jaar, die de gebeurtenis voorafgaan geen

gebeurtenis heeft plaatsgevonden die aanleiding heeft gegeven tot de toepassing van artikel 52 of artikel 52 bis.

4.

Het vonnis van de arbeidsrechtbank te Brussel van 8 oktober 2013, zelfs indien het gewezen is in een betwisting waarbij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening niet tussenkwam, is niet alleen bindend voor de partijen waar tussen het vonnis gewezen werd (gezag van gewijsde), maar ook ten aanzien van derden, onder voorbehoud van de rechtsmiddelen die deze zouden kunnen aanwenden tegen dit vonnis (Cass. 27.06.1975, www.cass.be en Pas. 1975, I, 1053). Het hof is derhalve eveneens gebonden door wat in dit vonnis beslist werd.

Uit het vonnis van de arbeidsrechtbank van 8 oktober 2013 blijkt dat de werkgever onterecht de heer D. ontslagen heeft om dringende reden. Weliswaar steunt deze beoordeling niet op een onderzoek van de feiten, maar enkel op basis van de vaststelling dat de ontslagbrief te onnauwkeurig was om een onderzoek naar de dringende redenen mogelijk te maken. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat moet vastgesteld worden dat er geen sprake is van een rechtsgeldig ontslag om dringende redenen, waarop de bestreden administratieve beslissing steunt.

Overigens is het strafonderzoek naar de feiten die zich afgespeeld hebben op 2 april 2004 zonder gevolg geseponeerd, en zijn er geen onafhankelijke getuigen die de (tegenstrijdige) versies van de partijen kunnen bevestigen of tegenspreken.

Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de feiten die zich op 2 april 2004 hebben afgespeeld.

5.

In hetzelfde vonnis wordt echter, in verband met de vordering van de heer D. tot het bekomen van een vergoeding wegens willekeurig ontslag, het volgende vastgesteld:

“Uit de verklaringen van beide partijen in het strafbundel blijkt dat de geest van samenwerking sedert enkele maanden zoek was. Eiser was van oordeel dat hij niet meer voor kleine karweitjes kon worden ingezet. De werkgever stelde anderzijds vast dat de eiser zijn medewerking weigerde om bepaalde opdrachten in en buiten het magazijn op te volgen. Bovendien blijkt uit verklaringen van andere werknemers van de firma dat ook hun samenwerking met de eiser minder vlot verliep.

Het ontslag kan bijgevolg rechtstreeks in verband gebracht worden met het gedrag van eiser op zijn werk.”

Op basis van deze vaststellingen moet geoordeeld worden dat het ontslag van de heer D. het gevolg was van diens foutieve houding. Het ontslag is op basis van deze vaststellingen ook een “redelijk gevolg” van de houding van de heer D.

6.

De oorspronkelijke beslissing van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening steunt weliswaar enkel op het ontslag om dringende reden. Zulks belet echter niet dat het hof in zijn beslissing rekening dient te houden met alle elementen die bij de behandeling voor het hof bekend zijn.

De artikelen 51 en volgende van het werkloosheidsbesluit stellen geen sancties in. Ze moduleren enkel de regel dat de werkloze zonder arbeid en zonder loon moet zijn wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil (art. 44 van het werkloosheidsbesluit).

Aldus wordt enkel het recht op werkloosheidsuitkeringen bepaald in functie van één van de toepassingsvoorwaarden van de wet (cf. Cass. 18.02.2002, *J.T.T.* 2002, 445).

Het hof dat uitspraak moet doen over het subjectieve recht van de heer D op werkloosheidsuitkeringen, kan dit recht slechts toekennen in de mate dat het vaststelt dat aan alle toepassingsvoorwaarden van de wet voldaan is om het recht op werkloosheidsuitkeringen toe te kennen.

7.

Bij de vaststelling van de duur van de uitsluiting van de heer D uit het recht op werkloosheidsuitkeringen dient echter rekening gehouden te worden met het feit dat enkel de onder randnummer 5 vastgestelde gedragingen kunnen in aanmerking genomen worden. Verder dient rekening gehouden te worden met het feit dat de werkgever achteraf zelf de feiten heeft kunnen relativeren, doordat hij akkoord was om de heer D terug in dienst te nemen, op voorwaarde dat hij afstand deed van de vordering ingeleid voor de arbeidsrechtbank.¹ Tenslotte moet rekening gehouden worden met het feit dat er toch een tewerkstelling was van 15 jaar, zodanig dat de heer D zeker niet werkonwillig was.

Op die basis herleidt het hof de uitsluiting tot een periode van acht weken. Een verdere herleiding, of een beperking tot een verwittiging, zoals gevraagd door de heer D, kan niet aanvaard worden. De heer D moest weten dat de weigering om bepaalde opdrachten uit te voeren tot zijn ontslag kon leiden. Indien deze opdrachten niet in overeenstemming waren met de overeengekomen arbeid, had hij daarvoor zijn werkgever in gebreke moeten stellen.

7.

Het hoger beroep is gedeeltelijk gegrond.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

¹ De heer D werd uiteindelijk niet terug in dienst genomen omdat hij weigerde afstand te doen van de ingeleide vordering.

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop geen repliek.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond. Hervormt het eerste vonnis en, opnieuw wijzend, verklaart de oorspronkelijke vordering zoals ingeleid voor de arbeidsrechtbank, gedeeltelijk gegrond.

Vernietigt de administratieve beslissing van 8 juni 2004 in zoverre zij de heer D uitsluit uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van 17 weken en beperkt deze uitsluiting tot een periode van 8 weken.

Veroordeelt, in overeenstemming met art. 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van de heer D op 160,36 € rechtsplegingsvergoeding.

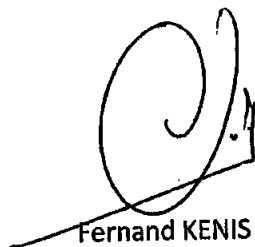

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

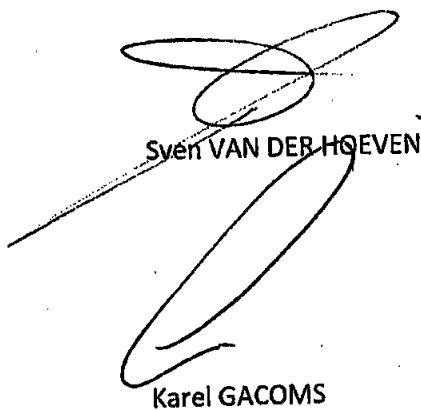
Fernand KENIS,
Simone ALAERTS,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

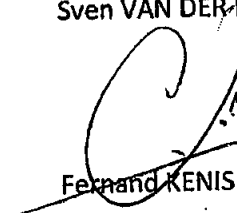
Simone ALAERTS

Karel GACOMS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 22 oktober 2015 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

